

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.81/2017/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2017. év május hó 18. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 23.B.11/2016/30-I. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított testi sértés bűntette kísérletét a Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulata szerint minősíti.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 4 (négy) év 6 (hat) hónapra súlyosítja, melyet börtönben kell végrehajtani.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 10.000.- (tízezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék a 2017. év január hó 27. napján kihirdetett 23.B.11/2016/30-I. számú ítéletével a vádlott bűnösségét testi sértés bűntettének kísérletében (Btk. 164. § (1)(3) bekezdés) 3 rendbeli személyi szabadság megsértésének bűntettében (Btk. 194. § (1) bekezdés, (2) bekezdés b./ f./ - egy rendbeli esetben - g./ pont is) és zaklatás vétségében (Btk. 222. § (1) bekezdés) állapította meg, ezért őt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az elsőfokú bíróság rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátásról, lefoglalásról, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére anyagi jogszabálysértés miatt, a kiszabott büntetés súlyosításáért, míg a vádlott és védője enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.178/2017/1. számú átiratában és képviselője a nyilvános ülésen a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlotti és a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást a sértett következetes vallomása alapján állapította meg. Nem tartalmazza ugyanakkor a tényállás azokat a megállapításokat, melyeket a sértett elmondott és az ügy megítélése szempontjából döntő jelentőséggel bírnak. Így nem tartalmazza azt, amikor a vádlott megengedte,

hogya a sértett a lányának telefonáljon azt közölte vele, ha nem a lányát hívja, akkor megszúrja, továbbá amikor ököllel megütötte a sértettet, azt mondta neki, megöllek, és akkor mi van. Hiányos a tényállás abban a vonatkozásban is, hogy nem vont következtetést arra a bíróság, hogy a sértett feje és mellkasa felé irányuló szúrás milyen erejű lehetett. A szakértő csak arra nyilatkozott, hogy a vállat elérő szúrás legfeljebb közepes erejű volt, a tényállás azonban tartalmazza, hogy a sértett erőteljesen védekezett, a vádlott olyan erővel tartotta a kést, hogy még akkor sem engedte el, amikor a sértett ágyékon rúgta, miközben az 1. számú tanú hátulról meglökte, majd együttes erővel földre vitték. A vádlott még ekkor is hadonászott a késsel és ennek során legfeljebb közepes erővel megsértette a sértett jobb hüvelykujját. Ebből pedig arra vonható következtetés, hogy a vádlott legalább közepes erővel szúrt a sértett feje és mellkasa irányába, amely szúrás alkalmas lett volna arra, hogy a mellkas megnyitásával életfontosságú szerveket sértsen.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának fentiek szerinti kiegészítését indítványozta. A tényállást a kiegészítésekkel megalapozottnak tartotta és álláspontja szerint indokolási kötelezettségét is teljesítette az elsőfokú bíróság. Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban a cselekmények jogi minősítését csak részben tartotta törvényesnek. Az irányadó tényállásból vádlott ölési szándékára vonható következtetés az eseménysor egészének vizsgálata alapján. Ennek megfelelően az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta azzal, hogy a vádlott testi épség elleni cselekménye emberölés büntette (Btk. 160. § (1) bekezdés) kísérleteként minősül és ennek megfelelően a kiszabott büntetés tartamának felemelését tartotta szükségesnek.

A védő a nyilvános ülésen az enyhítés végett bejelentett fellebbezését fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen minősítette vádlott cselekményét testi sértés büntette kísérleteként, mert a vádlott szándéka nem irányult a sértett életének kioltására, ez abból is következtethető, hogy hol keletkezett a sérülés, illetve, hogy nem szúrást állapított meg az igazságügyi szakértő. A vádlott által okozott metszett sérülésből nem következik a vádlott ölési szándéka. Fenntartotta arra vonatkozó álláspontját, hogy a vádlott a sértetteket csupán azért zárta be, mert ő maga akarta orvoshoz vinni a sértettet, illetve, hogy a sérülés úgy keletkezett, hogy a vádlott megbotlott. Kifejtette, hogy tisztában van azzal, hogy ezt a lehetőséget a szakvélemény kizárta, azonban a védő a vádlotti előadáshoz tartva magát, ennek megállapítását indítványozta.

A nyilvános ülésen a jelenlévő sértett is felszólalt és ismételten kifejtette, véleménye szerint őt a vádlott meg akarta ölni, az események lefolyásából csak ez a következtetés vonható le. Elmondta, hogy ő volt az, aki befogadta a vádlottat, ingyen szállást adott neki, azonban a vádlott őt móresre akarta tanítani, ez volt az események elindítója. Sérelmezte, hogy a válla azóta sem jött helyre, továbbra is fáj, az öklütés miatt pedig a gerince is megsérült és nem tudja a nyakát rendesen mozgatni.

A vádlott a nyilvános ülésen nem vett részt, idézése szabályszerű volt, így távollétében megtartható volt a nyilvános ülés a Be. 362. § (3) bekezdése értelmében.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok folytán eljárva bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartva kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást. A bírósági eljárás során a perrendi szabályok betartásával kapcsolatos sem az ügyészség, sem a védelem részéről kifogások nem merültek fel.

Az ítéltábla egy eljárási szabálysértést észlelt, amely a bizonyítás törvényességét nem érintette. Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson meghallgatta az igazságügyi szakértőket. Szóbeli meghallgatásukat megelőzően nem olvasta fel a szakértők által készített orvosszakértői véleményeket és azok

kiegészítését, miközben a szakértők szóbeli meghallgatásuk során szakvéleményeiket értelmezték, pontosították. Kizárólag az iratismertetés keretében került sor a szakvélemények ismertetésére a bizonyítási eljárás lezárását megelőzően.

Okszerűen megindokolta az elsőfokú bíróság, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak, az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú ítéletben írtakkal.

A vádlott valamennyi bűncselekmény elkövetését ténybelileg elismerte, bár arra hivatkozott, hogy a szúrás egy véletlen botlás következménye volt, míg a sértettet ő maga akarta orvoshoz vinni, ezért zárt be mindenkit. Az sms-ek írására is csak aggódása és bocsánatkérése miatt került sor. A vádlotti védekezést az elsőfokú bíróság helyes indokokkal vetette el, - azok gyakorlatilag csak a felelősség alóli kibúvását célozták - és alapította a tényállást a sértett következetes, a vádlottat mindvégig terhelő vallomására. Lényeges mozzanat, hogy a sértett volt az egyetlen az események idején, aki nem fogyasztott alkoholt, mind a vádlott, mind az 2. számú és az 1. számú sértett tanú erősen ittas állapotban volt. E két tanú ittasságát az őket meghallgató rendőrök is észlelték és jelentésükben ezt a tényt rögzítették is. Ennek is betudható volt, hogy az elhúzódozó eseményeket összekeverték, nem minden mozzanatra emlékeztek, illetőleg kifogásolható volt nem megfelelő helyzetfelismerésük, nem nyújtottak kellő segítséget az erősen vérző sértettnek, nem tettek semmit annak érdekében, hogy orvoshoz juttassák. A vádlott, aki szintén fogyasztott nagyobb mennyiségű alkoholt azonban pontosan tisztában volt tette súlyával és rá nézve kedvezőtlen következményeivel, hiszen ez volt az oka annak, hogy minden módon igyekezett megakadályozni azt, hogy a sértett orvost, rendőrt hívjon.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás döntően mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, néhány részletében azonban azt a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pontja alapján a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az alábbiakkal helyesbítette és egészítette ki:

- az ítéleti tényállás 2. oldalán a vádlott személyi részében feltünteti, hogy utóbb a vádlottat a Budakörnyéki Járásbíróság 8.B.99/2015/10. számú illetve a Budapest Környéki Törvényszék 5.Bf.1154/2015/5. számú ítéletével, a 2016. év március hó 25. napján elkövetett önbíráskodás büntette miatt 72 óra közérdekű munkára ítélte. Az ítélet 2016. év március hó 25. napján emelkedett jogerőre. (vádlott erkölcsi bizonyítványa)

- az ítélet történeti tényállását azzal egészíti ki, hogy a sértett 170 cm magas és 68 kg súlyú volt, fiatalabb korában aktívan sportolt, míg az események idején állandó fizikai munkavégzése miatt is jó erőben volt. A vádlott 179 cm magas, 70-72 kg súlyú volt, korábban sportolt és az események idején fizikai munkát végzett (21.tjk.9.old.). A vádlott tehát erőteljes fizikumú férfi, míg a sértett jó kondícióban lévő nő volt az események idején.

Az ily módon kiegészített és pontosított tényállás már minden vonatkozásában megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért az irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és bűncselekményeit az anyagi jogi rendelkezéseknek majdnem mindenben megfelelően minősítette, kizárólag a testi épség elleni bűncselekmény minősítésével nem értett egyet az ítélet tábla.

A vádlott a sértett ellen intézett közös támadása esetén három bűncselekmény törvényi tényállását kellett vizsgálnia az ítélet táblának, az elsőfokú bíróság által megállapított súlyos testi

sértés büntettének kísérletét, továbbá az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletét illetően az ügyészség által a vádiratban megállapítani indítványozott emberölés büntettének kísérletét.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és irányadó tényállásból arra vonható következtetés, hogy a vádlott cselekvősege testi sértés okozására irányult. Ezt a vizsgálatot az ítéltábla a teljes eseménysorra kiterjedően végezte el, hiszen nem egymozzanatú támadás zajlott, hanem időben elhúzódóan, több esetben támadt rá a vádlott a sértettre, hol eszközzel, hol pusztá kézzel. Az eseménysor azzal indult, hogy a vádlott a kezében tartott késsel felülről lefelé irányuló mozdulattal a sértett mellkasa irányába szúrt, azonban ezt a sértett aktív védekezéssel elhárította. A sértetti védekezés eredményezte azt, hogy a szúrásnak indított mozdulat eredményeként a sértett vállán metszett jellegű sérülés keletkezett (az elfogadott igazságügyi szakértői vélemény ezt egyértelműen alátámasztotta), majd a vádlott és a sértett közötti dulakodás során a vádlott kezében lévő kés sérülést okozott az aktívan védekező sértett kezén is.

A vádlott ezt követően még további két kést vett magához, melyekkel fenyegetően lépett fel a sértettel, a 2. számú és 1. számú tanúval szemben, azonban további támadást kizárólag pusztá kézzel intézett a sértettel szemben. Az eseménysort vizsgálva tehát megállapítható, hogy a szúrás követően is lett volna alkalma és módja a vádlottnak a sértett megölésére - aki ekkor már sérülése okán védekezésében is gátolva volt - a vádlott részéről azonban ekkor már nem indult élet elleni támadás a sértettel szemben (ekkor hangzottak el az ügyészség által megállapítani indítványozott kijelentések arra vonatkozóan, hogy a sértettet illetőleg mindenkit megöl a vádlott).

A vádlott a késsel a sértett mellkasa irányába szúrt, tehát olyan testfelületet támadott, ahol köztudomásúlag életfontosságú szervek helyezkednek el, a sértetti védekezés eredményeként az általa kivitelezni szándékozott szúrás veszített az erejéből, azonban kétséget kizáróan megállapítható, hogy a szúrás a vádlott legalább közepes erővel akarta végrehajtani. A közepes erejű szúrás pedig alkalmas lett volna a mellüreg megnyitásával, akár életveszélyes sérülés okozására is. Ebből pedig levonható az a következtetés, hogy a vádlott szándéka testi sértés okozására irányult és belenyugodott abba, hogy a késsel történő támadása eredményeként a sértettnek akár életveszélyes sérülése keletkezik.

Ennek megfelelően a vádlott testi épség elleni cselekményét az ítéltábla életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérleteként (Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulat) minősítette.

Az elsőfokú bíróság által számba vett és értékelt bűnösségi körülményeket az ítéltábla azzal egészíti ki, hogy további súlyosító körülmény, hogy a testi épség elleni bűncselekményt nő sérelmére követte el, továbbá az ilyen jellegű cselekmények elszaporodottságát. A személyi szabadság elleni cselekmény körében további súlyosító körülmény a bűncselekmény többszörös minősülése.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott terhére megállapított testi épség elleni cselekmény súlyosabban - 2 évtől - 8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekménynek - minősül, továbbá a súlyosító körülmények köre is bővült, az ítéltábla az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést a rendelkező részben írtak szerint súlyosította.

Az ítéltábla vizsgálta a kiutasítás alkalmazásának lehetőségét, azonban arra a következtetésre jutott, hogy nem folyt bizonyítás abban a körben, hogy a vádlott mióta tartózkodik jogszerűen Magyarországon, így a törvényi előfeltételek - Btk. 59. § (4) bekezdés a./pont) hiánya nem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben hozott rendelkezései törvényesek, így azokat az ítélőtábla nem érintette.

A Fővárosi Ítélőtábla a Budapest Környéki Törvényszék ítéletét a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint változtatta meg, míg az egyéb - törvényes - rendelkezéseit pedig a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A bünyügyi költség viselésével kapcsolatban az ítélőtábla a Be. 381. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2017. év május hó 18. napján

Dr. Rédei Géza s.k. . **Vincze Piroska s.k.**
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Fülöp Ágnes Katalin s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 23.B.11/2016/30-I. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.81/2017/11. számú ítéletében foglalt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. év május hó 18. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő